

hvor mange udsendte i dansk tjeneste der læser et svar, som ministeren har givet til Folketinget i forbindelse med denne diskussion. Det tror jeg ikke er ret mange, så derfor får det formentlig ikke ret meget effekt. Men ministeren har de rigtige holdninger, og det synes jeg altid er noget.

Til sidst vil jeg blot sige – det er igen vedrørende frit valg-diskussionen, og det vil være det sidste citat, jeg kommer med fra ligestillingsredegørelsen – at der bliver gjort meget ud af at modarbejde tvangsægteskaber. Der bliver talt meget om traditioner fra andre kulturer, og at man skal sørge for, at det er danske ligestillingsnormer og værdier, der kommer til at præge lovgivningen i Danmark. Det er jeg fuldstændig enig i, og det støtter vi også fra Det Radikale Venstres side.

Man taler meget om, at man vil forhindre tvangsægteskaber, og slutter med et resumé, der siger, at man skal have en »samlet indsats for frit valg af ægtefælle i et ligestillings- og integrationsperspektiv« – samlet indsats for frit valg af ægtefælle. Til det vil jeg blot sige, at det i hvert fald er noget, man må tage med et meget stort gran salt, for er der noget, den nuværende regering har ødelagt, er det frit valg af ægtefælle.

Kl. 16.05

Det er i hvert fald stensikkert, at man skal lade være med at forelske sig i en udlænding, for så er det fuldstændig umuligt at få sin ægtefælle til Danmark, og så må man flytte fra landet, hvis man vil have mulighed for at bo sammen med sit hjertes udkårne. Igen vakler man mellem det frie valg og det, der skal tjene ligestillingsformål, så jeg synes ikke, det hænger sammen, når man har en bemærkning om, at der skal gøres en samlet indsats for frit valg af ægtefælle, samtidig med at man indskrænker mulighederne for familiesammenføring på alle mulige andre områder.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil som ordfører.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

I forbindelse med, at jeg forberedte mig til denne forhandling, genlæste jeg FN's kvindekonvention, og her faldt jeg over noget, for der står nemlig:

»De i denne konvention deltagende stater, som understreger, at udryddelse af aggression, fremmedbesættelse og -herredømme og indblanding i staters indre anliggender er af væ-

sentlig betydning for den fulde nydelse af mænd og kvinders rettigheder.«

Efterhånden skal man jo nærmest spørge, hvilken konvention regeringen ikke har brudt ved at gå i krig med Irak, for man må sige, at også kvindekonventionen er brudt ved at have taget initiativ til den krig. Men nok om krigen, det er ikke den, der er på dagsordenen i dag.

Jeg vil sige om redegørelsen, at jeg synes, der er en masse rigtig gode initiativer i den. Jeg synes også, at der var en masse gode initiativer i 2002, og det fortsætter i 2003. Der er så selvfølgelig også punkter, hvor man ønsker, at der enten havde stået noget mere eller overhovedet havde stået noget, og det er dem, jeg vil koncentrere mig lidt om.

I ministerens redegørelse slås det fast, at der er for få kvinder i toppen af dansk erhvervsliv, i forskning og på chefniveau i både staten og kommunerne. Det ønsker regeringen at gøre noget ved, bl.a. gennem kønsopdelt statistik på området, og det synes jeg er et ganske udmærket redskab at tage i anvendelse. Men så kan jeg bare ikke forstå regeringens modvilje mod at anvende samme redskab i forbindelse med ligeløn.

I Danmark er der fortsat ikke ligeløn. Der er store lønforskellemellem kvinder og mænd, selv blandt dem, der bestrider samme job med samme kvalifikationer, hvilket ministeren da også har slået fast i indledningen til redegørelsen, hvor der står, at det er både uretfærdigt og urimeligt, at kvinder og mænd ikke får det samme i løn. Så så langt så godt, så langt er vi enige.

Den tidligere regering tog med opbakning fra Enhedslisten initiativ til at pålægge arbejdsgiverne at kønsopdele den lønstatistik, de jo alligevel udarbejder. Det var et redskab som kunne gøre arbejdsgiverne opmærksom på eventuelle lønuligheder, og i Enhedslisten mener vi, at det er et godt redskab, fordi mange arbejdsgivere formodentlig ikke er klar over de kønsmæssige lønforskellem og alene ved at få viden herom formodentlig ville være villige til at ændre mønstret.

Den samme logik må man gå ud fra gør sig gældende i ministerens hoved, når ministeren vælger at bruge dette værktøj, når det gælder kvinder i topstillinger, og derfor vil jeg gerne bede ministeren redegøre for, hvorfor regeringen mener, at det er et godt redskab i den ene situation, men ikke mener, at det er et godt redskab i den anden situation, hvor man lader det være op til arbejdsmarkedets parter.